

Arrest

nr. 263 396 van 8 november 2021
in de zaak RvV X IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DIN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Hormozgan. U werkte in een bank. Om aangenomen te worden, diende u te verklaren moslim te zijn en een hijab te dragen. U kreeg een woning van uw werk in Kish. In 1382 (Perzische tijdsrekening, komt in de westerse tijdsrekening overeen met 2003-2004) huwde u en in 1393 (2014-2015) scheidde u van uw echtgenoot. U ontwikkelde een haat tegenover de islam omdat u merkte dat u als vrouw in Iran niet dezelfde rechten had als de mannen. In september 2016 maakte u een toeristische reis naar Zwitserland. Daar, in de stad Interlaken, ging u voor het eerst een kerk binnen. U voelde meteen kalmte en voelde zich sinds dat moment christen. In 2017 ging u opnieuw naar Europa en bezocht u kerken in Zwitserland, Spanje en Parijs. Toen u nadien terug was in Iran, downloadde u via een proxyverbinding een bijbel op uw laptop

om meer informatie te weten te komen. In 2018 reisde u naar Brazilië, waar u eveneens kerken bezocht. Op 31 december 2018 vertrok u met een visum op legale wijze uit Iran naar België. Enkele dagen later, op 2 of 3 januari 2019, belde uw zus u op uit Iran. Ze vroeg ongerust wat u op uw laptop staan had. Uw nichtje had een Cd-rom in de laptop gestoken en die was geblokkeerd. Uw zus had de laptop naar een reparateur gebracht en zou er enkele dagen later om mogen gaan. Toen uw zus de laptop ging ophalen, zei de uitbater van de winkel dat de eigenaar van de laptop zelf om de laptop moest komen. Toen uw zus dit aan haar collega's vertelde, zeiden haar collega's haar dat de uitbater van de winkel voor Ettelaat (Iraanse inlichtingendienst) werkte. U had op uw laptop foto's staan van uw bezoeken aan kerken en had eveneens een Bijbel gedownload, die op uw laptop stond. Uw zus zei u dat u niet moest terugkeren. Op 22 januari 2019 diende u een verzoek in tot internationale bescherming. Eind januari 2019 kwam u in contact met Lifepoint in Oudergem. U gaat sindsdien regelmatig naar de kerkelijke diensten op zondag en neemt eveneens deel aan activiteiten als vrijwilliger. Op 21/04/2019, op Pasen, liet u zich hier in België dopen. U vreest bij een terugkeer naar Iran dat u gearresteerd zou worden omwille van uw bekering en dat u in de gevangenis verkracht zou worden.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 19 januari 2016; uw melikaart (identiteitskaart), geldig tot 04/10/1403 (24/12/2024); uw shenasnameh (geboorteboekje), een kopie van uw studentenkaart van de Universiteit van Teheran, uitgereikt in september 2015; een kopie van uw werkbadge van de bank waar u tewerkgesteld was; uw vluchtbevestiging van Qatar Airways, waaruit blijkt dat u op 31 december 2018 van Iran naar België vloog en er een terugvlucht voorzien was op 7 januari 2019; verschillende foto's van uw kerkbezoeken tijdens uw reizen naar Europa in onder andere Interlaken en Parijs; een aantal foto's van een aantal pastoors van de kerk Lifepoint en een lijst met getuigen van uw doop; enkele foto's van uw activiteiten bij de kerk Lifepoint, zowel ter plaatse als online tijdens de coronaperiode; verschillende foto's van uw doop; een kopie van uw doopcertificaat d.d. 21 april 2019; en een brief van de voorzitter van de kerk Lifepoint waarin hij stelt dat u sinds januari 2019 actief bent in de kerkgemeenschap.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' bleek immers dat wat u wou vertellen gevoelig lag en u om die reden een vrouwelijke tolk en protection officer verkoos. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd tijdens het persoonlijk onderhoud een vrouwelijke tolk en protection officer voorzien.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. In dit verband dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

U stelde kennis gemaakt te hebben met het christendom in september 2016, toen u in Zwitserland voor het eerst een kerk bezocht (CGVS p. 3, 8). U beweerde eveneens dat u zich toen, in 2016, reeds 100 % christen voelde (CGVS p. 3). Deze stelling staats haaks op uw bewering bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nog niet bekeerd was tot het christendom en dit misschien in de toekomst zou doen (vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ vraag 3.8). Ook toen u expliciet naar uw religieuze overtuiging gevraagd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde u sjiit te zijn (verklaring DVZ vraag 9). Deze verklaringen doen ernstige vraagtekens rijzen bij uw bewering zich reeds in 2016 100 % christen te voelen, temeer daar u net omwille van uw link met deze religie uw verzoek indiende. Bovendien legde u allerm minst overtuigende verklaringen af betreffende de redenen waarom u zich op zo'n korte tijd door het christendom liet overtuigen. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam

naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. U kwam niet verder dan te stellen dat u bij het binnengaan van de kerk een kalmte voelde (CGVS p. 13). U beweerde weliswaar meteen nieuwsgierig geweest te zijn en meer informatie te willen opzoeken. Echter, pas na uw tweede bezoek aan een kerk, in Parijs, eind 2017 of begin 2018, ging u effectief verder informatie opzoeken en zou u een Bijbel gedownload hebben (CGVS p. 14). Indien u zich reeds in 2016 meteen bij het binnengaan van de kerk 100 % christen voelde, is het echter geenszins overtuigend dat u nog tot eind 2017, begin 2018 wachtte alvorens meer informatie op te zoeken over deze godsdienst. Gevraagd naar de reden waarom u zo lang wachtte, stelde u dat u geen informatie kon vinden (CGVS P. 14). Deze uitleg is evenwel niet overtuigend, daar uit u verklaringen eveneens bleek dat u er een jaar later vanuit Iran via een proxyverbinding wel in slaagde om een bijbel te downloaden (CGVS p. 15). Vervolgens gevraagd of u tijdens uw tweede reis naar Europa in 2017, wanneer u ook in Parijs kerken bezocht, informatie opzocht over het christendom, stelde u dat dat niet ging omdat alles in het Frans was. Nadien gevraagd of er in Parijs geen informatie beschikbaar was in het Engels, antwoordde u van niet (CGVS p. 15). Gelet op het feit dat u de Notre-Dame en de Sacré Coeur bezocht (GCVS p. 9), twee zeer bekende toeristische trekpleisters, is het evenwel geenszins overtuigend dat u daar geen informatie zou vinden in het Engels. Vervolgens gevraagd of u, die zich sinds 2016 christen voelde, geen gebruik maakte van uw periode in Europe om in een land zonder internetrestricties informatie over deze religie op te zoeken, beweerde u dat jullie enkel naar historische highlights zochten (ibidem). Ook uw uitleg omtrent hoe u uiteindelijk een bijbel kon downloaden is niet overtuigend. Zo doet het wenkbrauwen fronsen dat u niet meer kan zeggen via welke website u die bijbel downloadde, of welke proxy uw zus hiervoor geïnstalleerd had (CGVS p. 15). Aangezien u wel een proxy gebruikte is het voorts niet overtuigend dat u enkel een Engelstalige en geen Farsitalige bijbel kon vinden. De bedoeling van een proxy is namelijk om via een buitenlandse server het volledige Iraanse internetsysteem te omzeilen. Daar men op heel eenvoudige wijze een bijbel in het Farsi kan downloaden (zie bijv. www.bible.com), is het dan ook weinig aannemelijk dat u via uw proxyverbinding geen Farsitalige bijbel kon bemachtigen. Daarenboven stelde u deze bijbel niet in detail te hebben gelezen, maar enkel te hebben gescreend en gescand, omdat u in die periode weinig tijd had (CGVS p. 16). Dergelijke houding valt evenwel niet te stroken met uw beweringen zich vragen te stellen bij de verschillen tussen de islam en het christendom en nieuwsgierig te zijn naar deze religie (CGVS p. 13). Uw verklaringen hieromtrent getuigen geenszins van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom.

Bovenstaande opmerkingen nopen ertoe te besluiten dat u er aan uw vermeende bekeringsproces in Iran geen geloof gehecht kan worden. Bijgevolg kan logischerwijze evenmin aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran.

Dat het uw concrete vrees voor vervolging aan de nodige geloofwaardigheid ontbeert, blijkt voorts uit uw oppervlakkige en incoherente verklaringen hieromtrent. Zo weet u niet in welke winkel uw zus uw laptop binnenbracht, noch wat de naam van de uitbater is die weigerde de laptop aan haar terug te geven (CGVS p. 12). U kwam niet verder dan te stellen dat het om een winkel dichtbij het werk van uw zus ging en stelde min of meer overtuigd te zijn dat de winkel zich bevindt in shoppingcenter Jash Namoree. U vroeg zelf niet om meer info om welke winkel het ging of wie er werkte. Daarenboven is het geenszins overtuigend dat uw zus, wanneer zij u hiervan op de hoogte bracht, niet zou speciëren over welke winkel het ging, maar wel aan haar collega's dermate duidelijk kon zijn zodat zij wisten dat het om desbetreffende persoon ging. Dat u op basis van deze zeer summier info een dermate ingrijpende beslissing neemt om in België te blijven, zonder zich verder te informeren, raakt kant noch wal. Uw verklaring, dat dit uw probleem niet oploste, kan geenszins uw nalaten ter zake rechtvaardigen. Gelet op de ingrijpende impact op uw leven kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zich terdege informeerde over de precieze omstandigheden van dergelijke kernelementen in uw relaas.

Evenzeer is het compleet ongeloofwaardig dat u geen informatie heeft over eventuele verdere stappen van de autoriteiten naar u toe nadat zij de bezwarende inhoud op uw laptop zouden hebben gevonden. Gevraagd of er nadien nog iets gebeurde, antwoordde u aanvankelijk dat uw zus u niets meer vertelde (CGVS p. 12). Nadien nogmaals gevraagd of er indicaties waren dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, beweerde u dat u zeker weet dat er iets gebeurde en dat uw ouders het niet met u delen. Gevraagd uit te leggen wat u bedoelde, stelde u ontwijkend dat de autoriteiten mensen vasthouden zonder arrestatiebevel. Nogmaals bevraagd wat uw ouders voor u achterhielden, kwam u niet verder dan te stellen dat zij de situatie begrepen maar dat ze het u niet zeggen. U leidde dit evenwel enkel af uit het feit dat uw zus u vroeg er niet meer naar te vragen (CGVS p. 20-21). U stelde dat uw familie misschien dergelijke informatie voor u achterhoudt, omdat u stress heeft (CGVS p. 21). Het is echter geenszins overtuigend dat uw zus en uw ouders, die op de hoogte zijn van het feit dat u zich in een procedure voor internationale bescherming bevindt (ibidem), u geen nieuwe feiten zouden meedelen die erop kunnen wijzen dat de autoriteiten effectief naar u op zoek zijn en aldus van uitermate groot belang zijn in het kader van uw verzoek.

Dat aan uw bekeringsproces en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt dus eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de oprechtheid van uw religieuze engagement in België. Het feit dat u hier in België gedoopt bent en actief bent in de evangelische kerkgemeenschap Lifepoint, zoals blijkt uit de door u neergelegde foto's, brief en doopattest, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Dat u sinds eind januari, i.e. vlak nadat u uw verzoek om internationale bescherming indiende reeds een kerk bezoekt, en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekeringsproces in Iran, terwijl niet geloofwaardig is dat u reeds in Iran interesse toonde in het christendom, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Het feit dat u hier in België naar de eerste kerk ging met wie u door een medebewoner van het centrum in contact kwam, namelijk een protestantse kerk, terwijl uw eerdere kerkelijke ervaringen allemaal in katholieke kerken waren (CGVS p. 19), en u bovendien aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk stelde dat uw kerk New Life heette (vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ vraag 3.8), in plaats van Lifepoint, onderstreept het onoprechte karakter van uw activiteiten bij Lifepoint des te meer. Dat u sindsdien wekelijks naar de kerk gaat en er allerhande activiteiten uitvoert, toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekeringsproces in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van april 2019 en dat dergelijke boodschappen geenszins getuigen van een oprechte bekering. Daarenboven stelde u een profielfoto te hebben met een christelijke boodschap, doch kon zelfs niet vertellen welke christelijke boodschap u via uw profielfoto gedeeld had en stelde er niet veel aandacht aan besteed te hebben (CGVS p. 6-7). Dit onderstreept het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom eens te meer. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst er bovendien op dat uw facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. In dit kader dient er op gewezen te worden dat u op Facebook actief bent onder een pseudoniem (Z. (...) AB) en dat er geen indicaties op uw Facebookpagina aanwezig zijn die uw ware identiteit zouden kunnen onthullen. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenliggende argumentatie kunnen weerleggen. Uw paspoort, shenasnameh, mellikaart, studentenkaart en werkbadge, staven enkel uw identiteit, herkomst, opleidingsniveau en professionele achtergrond, wat in casu niet betwist wordt. Uw vluchtgegevens bewijzen uw reisroute. De foto's van uw kerkbezoeken tijdens verschillende toeristische reizen naar Europa staven enkel dat u deze kerken, die eveneens toeristische bezienswaardigheden zijn, effectief bezocht, doch geven geenszins blijk van een oprechte christelijke beleving. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissing de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schendt:

"1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna :EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. IA (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);
3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);
4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:
a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013
b) de materiële motiveringsplicht”.

Verzoekster gaat in een eerste middelonderdeel in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Zij vangt haar betoog dienaangaande aan als volgt:

“Vooreerst wenst verzoekster te verwijzen dat hoewel tegenpartij motiveert dat er redelijkerwijze aangenomen kan worden dat haar rechten in het kader van de procedurele noden werden gerespecteerd, er toch onvoldoende rekening werd gehouden met de psychologische situatie van de verzoekster.

Zo merkte verzoekster aan het einde van haar persoonlijk onderhoud reeds op dat zij medicatie nam:

(...)

Verzoekster kon toen geen medische attesten voorleggen, omdat zij nog niet concreet werd opgevolgd door een psycholoog, wat echter nu wel het geval is.

Verzoekster kan twee recente medische attesten neerleggen waaruit blijkt dat verzoekster psychologische begeleiding volgt.

Het ene medische attest luidt als volgt:

(...)

Verzoekster is aldus in psychologische begeleiding, waarmee aangetoond kan worden dat zij een uiterst kwetsbaar profiel heeft waarmee door tegenpartij rekening dient gehouden te worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit niet gebeurd is, waarmee haar rechten op procedurele noden geschonden zijn.

Enkel hierom dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

Verzoekster geeft verder aan gegriefd te zijn door het gegeven dat haar bekering ongeloofwaardig wordt bevonden. Zij voert aan:

“Zij wenst op te merken dat het Commissariaat- Generaal niet met alle verklaringen die zij omtrent haar bekering heeft afgelegd, werd rekening gehouden.

Het Commissariaat- Generaal legt voornamelijk de nadruk op het feit dat ze verklaarde dat ze reeds in 2016 zich christen voelde, en dat dit niet zou stroken met haar verklaringen dat zij pas een Bijbel gedownload zou hebben in 2017 of begin 2018.

Vooreerst stelt verzoekster vast dat er geen rekening werd gehouden met haar verklaringen over het feit dat zij als moslim is 'geboren', doch dat dit niet hetzelfde is als moslim 'zijn'.

Dit blijkt ook duidelijk uit het persoonlijk onderhoud van de verzoekster :

(...)

Uiteraard is er een verschil tussen geboren worden als moslim en effectief zich voelen als een moslim.

Dat dit niet werd genoteerd in het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan verzoekster niet verweten worden, gelet op het feit dat ze dit zelf spontaan verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Zij wenst hier trouwens ook te benadrukken dat zij tijdens haar eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk die nuance heeft gezegd! Zij toonde zelfs het logo van de kerk waar ze naartoe ging en de aanwezige tolk heeft dat allemaal voorgelezen. Dat dit door de PO bij DVZ niet genoteerd werd, kan geenszins aan de verzoekende partij verweten worden!

Dat dit achteraf door tegenpartij verweten wordt, hoewel zij dit expliciet zélf aanhaalde, kan niet getuigen van enige redelijkheid noch zorgvuldigheid in hoofde van de verwerende partij .

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt hiermee aangetoond.”

Voorts stelt verzoekster, omtrent haar bekeringsproces:

“Verzoekster wenst te benadrukken dat tegenpartij hier een verkeerde interpretatie heeft gegeven aan verzoeksters verklaringen.

Zo wenst zij te verduidelijken dat zij zich "nu" 100% christen voelt, maar dat dit nog niet zo was in 2016. Toen begon haar nieuwsgierigheid omtrent het christendom, en daarom dat verzoekster ook 2016 opgef als begindatum, doch dit impliceert niet dat zij zich vanaf dat moment reeds 100% christen voelde.

Dat blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud van de verzoekster:

(...)

Het is pas omwille van de problemen die zij in Iran meemaakte in januari 2019, dat zij zich echt ook christen 'voelde', maar zij is wel al in aanraking met het christendom sinds 2016.

Dit is geen onbelangrijke nuance!

Zeker gelet op het feit dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster zich op korte tijd liet bekeren, wat dus geenszins correct is!

Verzoekster kwam in aanraking met het christendom in 2016, en liet zich pas dopen in 2019!!

Bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoekster zich snel liet bekeren, er zit een periode van 3 jaar tussen!!

Verzoekster kon ook wel degelijk tijdens haar persoonlijk onderhoud gedetailleerde verklaringen afleggen over hoe haar bekering begon en evolueerde:

(...)

Het is duidelijk dat verzoekster bekeerde vanuit 'haar hart'.

Een bekering is dan ook een uiterst persoonlijke belevenis en er bestaat hiervoor geen exact 'stappenplan', hoewel tegenpartij dit wil laten uitschijnen!

Het Commissariaat- Generaal motiveert in de bestreden beslissing dat zij niet overtuigt van een diepere betekenis waarom zij bekeerde, doch toont zij niet aan waarom deze verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn!"

Verzoekster vervolgt:

"Ook met betrekking tot de motivering van tegenpartij, waarin zij stelt dat het niet overtuigend is dat verzoekster enkel een Engelstalige Bijbel zou gedownload hebben, en geen Farsi Bijbel, stelt zij zich zeer onredelijk op!

Hier wenst verzoekster te benadrukken dat verzoekster expliciet enkel een Engelstalige Bijbel opzocht omdat, gelet op de hoge censuur die er in Iran geldt, je wel verplicht bent om eerder in het Engels op te zoeken dan het Farsi, gezien anders de Iraanse autoriteiten je gemakkelijker kunnen opsporen!

Verzoekster verklaarde dit ook zo tijdens haar persoonlijk onderhoud :

(...)

Dat het internet in Iran nog steeds enorm aan banden wordt gelegd door de Iraanse autoriteiten, blijkt ook uit het recente rapport van het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021:

(...)

Dat de monitoring en censuur van het internet in Iran volgens dit recente rapport van 2021 nog steeds zeer strikt is en nota bene strafbaar!!

Verzoekster vindt het dan ook verbazend dat haar verweten wordt onvoldoende onderzoek te voeren in Iran, terwijl uit de recente informatie waar zij naar verwijst, dit strafbaar is in Iran!!

Het mag dan ook nog meer verbazen dat tegenpartij in haar administratief dossier hiervoor verwijst naar haar eigen COI Focus Iran: Internetmonitoring en sociale media van november 2019 (!!) om te besluiten dat verzoekster maar meer had kunnen opzoeken in Iran over het christendom, terwijl uit de recentere informatie waar zij naar verwijst, blijkt dat de beperkingen nog steeds zeer strikt zijn, het gebruiken van filters strafbaar is én er in 2020 nog een wetsvoorstel werd ingediend om nog striktere controles door te voeren!!

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

Het kan verzoekster aldus niet verweten worden dat zij niet onmiddellijk informatie over het christendom opzocht in Iran!

De bestreden beslissing dient alleen al hierom vernietigd te worden."

Tevens doet verzoekster gelden:

"Dat het Commissariaat- Generaal de kennis van verzoekster ook niet zomaar naast zich kan neerleggen, omdat dit ook wel een risico inhoudt bij een eventuele terugkeer naar Iran, wat nog verder zal blijken uit de uiteenzetting hierna.

Het Commissariaat- Generaal toont op generlei wijze aan waarom verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Zij toont enkel aan dat zij zich op een subjectieve vooringenomenheid baseren, zonder in concreto aan te tonen, waarom ze verzoekster niet geloofwaardig achten.

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt nochtans ook dat verzoekster een degelijke kennis heeft van het christendom, dat door tegenpartij ook niet in twijfel wordt getrokken:

(...)

Het Commissariaat- Generaal houdt opnieuw geen rekening met alle verklaringen die verzoekster wel kan afleggen over het christendom, noch toont zij aan dat de overvloedige kennis die verzoekster heeft over het christendom, niet geloofwaardig zou zijn.

Opnieuw getuigt dit van weinig redelijkheid en zorgvuldigheid in hoofde van het Commissariaat-Generaal.

(...)

Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoekster heeft afgelegd.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoeksters bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissing (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kan aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'.

In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden.

Verzoekende partij wenst daarom te verwijzen naar recente rechtspraak uit het Verenigd Koninkrijk (februari 2020), waarin het hoogste gerechtshof in Asiel en Migratiediensten, enkele vaststaande parameters heeft omschreven hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer.

In deze beslissing werd nogmaals bevestigd dat de beoordeling van een bekering eigenlijk gebaseerd dient te zijn op objectieve elementen, gezien een subjectieve beoordeling vormen geenszins mogelijk is, omdat een bekering voor iedereen anders is en hoogst persoonlijk:

(...)

Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster, om aan te tonen dat verzoekster wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoekster is gedoopt op 21/04/2019 ;
- Verzoekster neemt deel aan christelijke activiteiten in België ;
- Verzoekster predikt het protestantse geloof op sociale media ;

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoeksters asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoekster, bij een terugkeer naar Iran, zal terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)

Opnieuw kan de verzoekende partij verwijzen naar bovenvernoemde rechtspraak in zaak van het Verenigd Koninkrijk, in *Ali Dorodian vs. Secretary of State for the Home Department (01/TH/1537)*, waarin geoordeeld werd dat als er sprake zijn van een aantal onbetwiste objectieve feiten, er een risicobeoordeling dient te gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De trapsgewijze redenering die het hof hierin ontwikkelde, luidt als volgt:

(...)

Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoekster die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoeksters vrees heeft beoordeeld. Een motivering van 4 (!!) pagina's kan louter volstaan om te beoordelen over een risico op ernstige vervolging bij terugkeer naar Iran, gelet op de uitermate complexe situatie aldaar!

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoeksters bekering, verzoekster in geen enkele mate een risico op vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoekster is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekster ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoekster te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Verzoekster geeft voorts aan:

"Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoekster "opportunistisch" is, en zij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe.

Verzoekster heeft wel degelijk op Facebook dergelijke boodschappen over het Christendom gepost!

Dat heeft verzoekster ook duidelijk verklaard tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Het Commissariaat- Generaal motiveert echter dat verzoekster niet zou weten welke profielfoto zij heeft geplaatst op haar Facebook en dat dit ongeloofwaardig zou zijn.

Verzoekster wenst hierbij op te merken dat zij lijdt aan serieuze stressproblemen omwille van haar psychologische problemen. Zij had ook op het moment van het persoonlijk onderhoud last van extreme stress en kon niet echt antwoorden op de vraag. Zij weet wel welke teksten zij post op Facebook, doch op dat moment werd de stress haar teveel.

Het is ook omwille van deze redenen dat zij hierboven reeds heeft verwezen naar de recente psychologische attesten die dit attesteren! (zie supra)

Echter wenst zij ook op te merken dat hoewel tegenpartij motiveert dat de Iraanse autoriteiten haar niet zouden kunnen vinden omdat zij zogezegd gebruik maakt van een 'pseudoniem' , is geenszins correct.

Zoals verzoekster verklaarde, heeft zij de afkorting 'AB' voor haar lange achternaam gebruikt, (zie supra) Bezwaarlijk kan ervan uitgegaan worden dat het hier in casu zou gaan om een 'pseudoniem' , mede gelet op de recente informatie waar verzoekster reeds naar verweest, over de internetmonitoring in Iran! Het kan dus ook niet in twijfel getrokken worden dat verzoekster christelijke berichten post op haar sociale media, en dat de motivering van tegenpartij in de bestreden beslissing, waarmee zij stelt dat deze berichten wel gewist kunnen worden bij een terugkeer naar Iran, uiteraard onvoldoende is om te kunnen spreken van een grondig onderzoek naar het eventuele risico dat verzoekster zal hebben bij een terugkeer naar Iran, zeker gezien verzoekster ondertussen gedoopt is!

Dat het vaststaat dat de verzoekende partij boodschappen heeft geplaatst op haar sociale media, waarmee zij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. (zie ook verder: infra)

Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door tegenpartij kan niet worden aanvaard.

Dit eens te meer, gezien het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021 heeft bevestigd dat personen die actief waren op sociale media of hebben deelgenomen aan manifestaties tegen het regime (wat in casu ook het geval is) kan leiden tot een ernstig risico op vervolging bij terugkeer:

(...)

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Verzoekster gaat verder in op de aangehaalde gebeurtenissen in Iran. Zij betoogt over de naam van de winkel waar haar zus haar laptop binnenbracht:

"Verzoekster wenst hierbij te verduidelijken dat haar zus haar enkel heeft gezegd dat zij naar een bepaald shoppingcenter is geweest.

Omwille van de stress gerelateerde problemen (waarnaar hierboven reeds verwezen) wilde de zus van verzoekster ook niks meer van informatie geven aan verzoekster, om haar dit te besparen.

Verzoekster verklaarde dus wel degelijk hetgeen zij wist, tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Het is nogal onredelijk van de tegenpartij om te verwachten wie de eigenaar was van de winkel, als het hier gewoon gaat om een winkelbediende !

Verzoekster is de mening toegedaan dat als je een laptop binnenbrengt die stuk is, weinig mensen de naam zullen kunnen zeggen van de winkelbediende die hen toen geholpen heeft...

Het Commissariaat- Generaal stelt zich hier uiterst onredelijk in op en verwacht antwoorden die niet redelijk zijn!

Het is juist eerder de omgekeerde situatie, dat de winkel de naam, adres en telefoonnummer vraagt van een klant, doch niet omgekeerd !

Het getuigt van de nodige onredelijkheid in hoofde van de tegenpartij om zulke informatie te verwachten, mede gelet op het feit dat verzoekster toen ook niet meer aanwezig was in Iran.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!"

Verzoekster stelt dat zij bovendien weldegelijk de nodige informatie kon geven over de verder stappen die de autoriteiten zetten. Zij verklaart:

"Ook hier kan verzoekster wel degelijk de nodige informatie aanhalen.

Zo wenst verzoekster te verklaren dat omwille van haar problemen in Iran, haar zus ondertussen op haar werk ontslagen is!

Verzoekster kan hier ook het bewijs van voorleggen. (zie bijlage, stuk 17)

Dit is niet ongeloofwaardig, gezien geregeld familieleden van bekeerde christenen in Iran, ook gevisieerd worden door de Iraanse autoriteiten !

Dit blijkt ook uit het recente rapport van Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021:

(...)

Zelfs de eigen recente COI Focus van tegenpartij stelt dat familieleden problemen kunnen ondervinden omwille van familieleden die zich bekeerd hebben:

(...)

Verzoekster kan aldus een zeker begin van bewijs voorleggen waaruit blijkt dat zij wel degelijk op de hoogte is van de problemen in Iran!

Ook is zij te weten gekomen dat haar oom langs moederszijde werd geëxecuteerd door de Iraanse autoriteiten!

Ook hier kan zij de nodige stavingsstukken van voorleggen. (zie bijlage, stuk 18)

Dat het alleszins niet correct is van de tegenpartij dat zij niet op de hoogte is van de problemen in Iran!

Dat zij hiervan niet op de hoogte was tijdens haar persoonlijk onderhoud, is omdat dit toen nog niet gebeurd was!

Echter legt verzoekster wel degelijk bewijsstukken voor, waaruit blijkt dat niet enkel verzoeksters een gevaar loopt bij een terugkeer naar Iran, maar dat op dit moment haar familieleden worden gevisieerd door de Iraanse autoriteiten!

Verzoekster is hierover niet gehoord geweest door tegenpartij, waartoe zij wel degelijk de kans moet krijgen, gelet op het ernstig risico dat zij loopt bij een eventuele terugkeer naar Iran !

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden!"

Verzoekster gaat vervolgens in op haar religieuze activiteiten in België. In dit kader betoogt zij:

"Het Commissariaat- Generaal motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeksters geloofsactiviteiten in België niet geloofwaardig zijn, omdat haar bekering opportunistisch zou zijn.

Opnieuw is verzoekster ernstig gegriefd door deze motivering van tegenpartij.

Want ook hier kon verzoekster uitgebreide verklaringen geven tijdens haar persoonlijk onderhoud, omtrent haar geloofsactiviteiten in België :

(...)

Zij heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud ook verschillende stavingsstukken van haar geloofsactiviteiten in België neergelegd.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij de stavingsstukken van de kerk in België niet geloofwaardig achten.

Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als 'opportunistisch' kan onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging (zie verder infra).

Opnieuw getuigt dit van weinig begrip en zorgvuldig bestuur in hoofde van tegenpartij.

Het is niet omdat het Commissariaat- Generaal verzoeksters verklaringen als 'ongeloofwaardig' bestempeld, dat deze geloofsactiviteiten in België, geen reëel risico kunnen vormen bij een terugkeer naar Iran."

Verzoekster besluit inzake de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt:

"De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft de gegrondheid van haar vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoekster als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door haar dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoekster gaat vervolgens, in een tweede middelonderdeel, in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader betoogt zij vooreerst:

"Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Voorts geeft zij een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en geeft zij aan:

"Dat de verzoekende partij, omwille van haar geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster doet in dit kader gelden:

"Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoekster geen risico loopt bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat haar bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoekster dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoekster steunt zich hiervoor op Europese rechtspraak."

Verzoekster wijst vervolgens op een arrest van het EHRM inzake een bekeerde Iraanse verzoeker om internationale bescherming, op rechtspraak van het EHJ en op een zaak die hangende is voor het EHRM.

"Verzoekster meent dat zij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zal ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunt zij zich op de hierna opgesomde bronnen."

Verzoekster voert verder een uitgebreid betoog aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. Dienaangaande voert zij aan:

"Volgens het Open Doors World Watch List 2020, een organisatie die onderzoekt waar christenen vervolgd worden louter op basis van hun religie, blijkt dat Iran nog steeds in de top 10 (op plaats 9) vermeld staat van landen waar er sprake is van extreme vervolging van christenen.

Zo blijkt dat het niveau van geweld tegen christenen er niet minder dan 62% bedraagt!

(zie bijlage, stuk 7)

Ook het rapport van USCIRF beschrijft de schrijnende situatie van bekeerde moslims in Iran:

(...)

Verscheidene mensenrechtenorganisaties en christelijke organisaties hebben in een gezamenlijk rapport in januari 2020 (ANNUAL REPORT VIOLATIONS AGAINST CHRISTIANS IN IRAN) nogmaals aangetoond hoe bekeerde christenen gevisieerd worden in Iran, alsook hun familieleden:

(...)

Dat de algemene situatie voor christenen in Iran wel degelijk een zeer ernstig risico inhouden, blijkt verder uit de parlementaire vraag die werd gesteld aan de Hoge Verantwoordelijke van het Buitenlands en Veiligheidsbeleid van de EU:

(...)

Het antwoord was als volgt:

(...)

Als men in Iran reeds gevangengezet kan worden voor het posten van een 'smiley face' op een Christelijke post, is de situatie voor bekeerde christenen in Iran wel degelijk zodanig ernstig dat louter een bekeerd christen zijn, kan leiden tot een ernstige vervolging in de zin van artikel 48/4 Vw.

Dat de situatie in Iran voor christenen dermate ernstig is dat louter stellen dat een bekering opportunistisch is, niet voldoende kan zijn om te oordelen dat verzoekster geen ernstig risico op een schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet zal ondergaan.

Dat dit onvoldoende werd onderzocht door tegenpartij.

Verzoekster meent zelfs dat tegenpartij in haar dossier zelfs niet te goeder trouw is, als men de samenvatting leest van hun eigen toegevoegde CEDOCA rapport van 16 april 2019 "COI Focus Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom" als samenvatting van het voorliggende rapport:

(...)

Het is dan ook frappant op te merken, dat hoewel de eigen COI Focus van tegenpartij een update kreeg (van april 2019 naar februari 2021), de conclusie nog steeds hetzelfde is!!!

Verzoekster wenst hiervoor bijkomend te verwijzen naar het arrest EHRM in de zaak J.K. ea tg Zweden paragraaf 87, 90 en 90 van 23 augustus 2016:

(...)

Dat de situatie voor bekeerde christenen in Iran nog onveranderd blijkt te zijn, wordt letterlijk ook aangehaald in het recente rapport van het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021:

(...)"

Verzoekster gaat daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Daarbij geeft zij aan: "Tegenpartij is nogal zeer summier in zijn motivering dat verzoekster geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar Iran, zonder in concreto rekening te houden met de aanwezige objectieve informatie.

Zij steunt zich hiervoor op een CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Verzoekster leest er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asieloekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd !!

(zie bijlage, stuk 11)

Zo verwijst verzoekende partij naar het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020:

(...)

Verzoekster is wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op haar religieuze activiteiten in België, de problemen in Iran, alsook het prediken van verzoekster op haar sociale media.

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoekster al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoekster kan ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verder meldt het rapport:

(...)

Verzoekster wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten !

(zie bijlage stuk 14)

Ook het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 kaart de problematiek aan van terugkerende Iraniërs:

(...)

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partij, die, als zij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij."

Verzoekster betoogt verder dat bekeerde Iraniërs in Iran worden gediscrimineerd. Dienaangaande doet zij gelden:

“Verzoekende partij wenst verder ook nog op te merken, dat indien zij dient terug te keren naar Iran, zij niet enkel het risico loopt op vervolging, maar dat er ook ernstige discriminatie bestaat in Iran t.o.v. bekeerde christenen, waardoor een leven in Iran onhoudbaar wordt.

Zo wenst de verzoekende partij te verwijzen naar de nieuwe regels die zijn ontstaan voor de afgifte van een Iraanse identiteitskaart.

Zij worden verplicht om hun religie bekend te maken, en dit werd expliciet door de Iraanse autoriteiten in het leven geroepen, om bekeerde moslims te viseren en te discrimineren:

(...)

Opnieuw blijkt duidelijk dat de discriminatie van bekeerde Christenen door de Iraanse autoriteiten zeer ver gaat.

Verzoekster zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat zij Christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of zij zal verplicht worden haar geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

Dit wordt verder ook bevestigd in het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021:

(...)

Dat de discriminatie van Christenen in Iran sinds 2009 enkel maar erger is geworden en dat anno 2020 er nog geen enkele verbetering van de situatie zich opdringt leest men ook terug in het CSW rapport van 1 mei 2020:

(...)

Dit wordt trouwens ook bevestigd in de eigen COI Focus van tegenpartij van 26 februari 2021 "COI Focus Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom":

(...)

Opnieuw kan de verzoekster aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.”

Verzoekster besluit inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

“Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde haar identiteit, haar nationaliteit, haar hoedanigheid van burger alsook haar regio van afkomst zou aldus aan verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet haar identiteit alsook haar nationaliteit.

Verzoekster merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk haar vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoekster naar Iran zou terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoekster het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoekster concludeert op basis van het voorgaande:

“In hoofde van verzoekster bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing wordt aangehaald doen hieraan geen afbreuk.”

2.2. Verzoekster vraagt op grond van hetgeen voorafgaat:

“4/ In hoofde de betwiste beslissing van het Commissariaat - Generaal te hervormen en verzoekster:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling”.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

“4 Upper Tribunal, (Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) - arrest and prosecutions 29 nov 2017;

6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;

7 Open Doors World Watch List 2020;

8a-e Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom) van april 2020 mbt Iran;

9a-t Annual report violations against Christians in Iran, januari 2020;

10a-b COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 25/02/2021;

11a-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020.

12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

13a-e CSW, Iran: General Briefing, May 2020 ;

14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial;

15 Nederlands ambtsbericht Iran februari 2021;

16a Psychologisch attest Exill dd 20 april 2021;

b Medisch attest huisarts, Dr Pierre Bruynseels dd 22/04/2021;

17 Ontslagbrief zus Leila;

18 Lijst met namen van Iraanse geëxecuteerden in 1988, p. 195.”

2.4. Bij aangetekend schrijven van 5 oktober 2021 voegt verzoekster nog twee nieuwe stukken toe:
“19a-g Aanbevelingsbrieven Life Point kerk dd 20/09/2021 en 03/10/21 met kopie ID kaarten;
20 Psychologisch attest van dr. Reza Kazemzadeh dd 22/09/2021.”

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan, nog daargelaten dat zij niet concreet duidt welk(e) bepaling(en) van dit artikel zij geschonden acht en evenmin *in concreto* aangeeft waaruit deze schending precies bestaat, vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoekster beticht verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van een eenzijdige houding, van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch zij staft deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoekster brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig

arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekster in dit kader voorhoudt behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekster vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ bleek immers dat wat u wou vertellen gevoelig lag en u om die reden een vrouwelijke tolk en protection officer verkoos. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd tijdens het persoonlijk onderhoud een vrouwelijke tolk en protection officer voorzien.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht zij, waar zij verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde (medische) attesten – het bij aangetekend schrijven van 5 oktober 2021 bijgebrachte psychologisch attest van Exil van 22 september 2021 is nagenoeg een handgeschreven replica van het eerder bijgebrachte stuk 16a van 20 april 2021 – immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van haar psychische problematiek of zware stress niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende onderhouds te volbrengen en om haar asielaanspraak daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit de bij het verzoekschrift gevoegde attesten blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoekster tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, immers in het geheel niet dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze attesten slechts werden opgesteld in april en september 2021 en dat hieruit blijkt dat verzoekster bovendien slechts wordt opgevolgd sedert februari 2021. Verzoeksters persoonlijk onderhoud vond reeds plaats meer dan een half jaar eerder, op 5 augustus 2020. Aldus blijkt uit deze attesten op generlei wijze dat verzoekster reeds ten tijde van haar gehoor bij de DVZ en/of haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou hebben gekampt met ernstige psychische problemen of zware stress. Daarenboven wordt in deze attesten slechts op bijzonder algemene wijze gewag gemaakt van symptomen van angst, depressie, stress en psychologische ontreddeiding die te wijten zou zijn aan verzoeksters wedervaren voor haar komst naar België. Nergens blijkt daarbij dat of op welke wijze deze symptomen werden onderzocht of vastgesteld. Ook wordt daarbij geen concrete diagnose gesteld. Evenmin wordt in deze attesten ook maar enige uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoeksters verklaarde symptomen, over de (mogelijke) invloed op haar dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze een invloed zouden kunnen hebben (gehad) op het verloop van haar procedure internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in deze attesten melding gemaakt van een aantasting van verzoeksters geheugen en/of haar cognitieve vermogens die het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in de neergelegde attesten nergens

aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar psychische problemen en stress. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster zelf maakte van deze beweerde problemen bovendien niet de minste melding in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de DVZ. Aldaar gaf zij enkel aan dat zij wenste te worden bijgestaan door een vrouwelijke tolk en ondervrager en maakte zij voor het overige geen melding van eventuele problemen of omstandigheden die in de weg konden staan van het vertellen van haar relaas en aan haar deelname aan de procedure internationale bescherming. Uit de stukken in het administratief dossier, waaronder de verklaring van de DVZ, de vragenlijst van het CGVS en de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond bij het CGVS enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoekster, al dan niet omwille van psychische problemen of stress, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde zij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5*quater*, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door de beweerde psychische problemen en stress.

Dient verder te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, spontane, doorleefde, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Te dezen kan worden opgemerkt dat de bestreden motieven betrekking hebben op essentiële elementen in en gegevens betreffen die de kern uitmaken van de door verzoekster aangehaalde bekering en het door verzoekster aangevoerde relaas, alsmede dat de door verzoekster aangehaalde bekering, activiteiten en gebeurtenissen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht kunnen worden in het geheugen van verzoekster te zijn gegrift, zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten. De door verzoekster aangehaalde stress vormt bijgevolg geen aannemelijke verklaring voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

In zoverre verzoekster daarnaast tracht te laten uitschijnen dat de neergelegde medische attesten zouden volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werd geïsoleerd en vervolgd, dient te worden opgemerkt dat dergelijke medische attesten op zich geenszins kunnen volstaan om aan te tonen dat verzoeksters verklaringen zouden berusten op de waarheid. Vooreerst blijkt dat in de betreffende medische attesten nergens concreet uitspraak wordt gedaan over (de waarschijnlijkheid van) enig causaal verband tussen verzoeksters verklaarde symptomen en de concrete, door haar aangevoerde asielmotieven. Hierin wordt immers slechts opgemerkt, dit op bijzonder algemene, niet nader uitgewerkte en ongefundeerde wijze, dat verzoeksters zou lijden aan een aantal symptomen ten gevolge van haar wedervaren voorafgaand aan haar komst naar België. Dient hoe dan ook te worden opgemerkt

dat medische attesten geenszins een sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoeksters psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoekster geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. In zoverre verzoekster in het voorliggende verzoekschrift de aandacht vestigt op het gegeven dat een oom langs moederszijde zou zijn geëxecuteerd, ter staving hiervan een lijst neerlegt van personen die in 1988 zouden zijn geëxecuteerd in Iran, hieruit afleidt dat haar familie wordt gevisieerd en laat uitschijnen dat verweerder haar hierover zou moeten horen, dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat zulks bezwaarlijk ernstig kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de stukken die verzoekster ter staving van dit gegeven in bijlage bij het verzoekschrift voegt niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat hun inhoud niet kan worden nagegaan. Voorts kunnen dergelijke afdrucken eenvoudigweg worden gemanipuleerd, zodat hieraan hoegenaamd geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zo hierop al een lijst met geëxecuteerden zou staan, kan bovendien worden opgemerkt dat de herkomst van deze lijst of de gegevens op grond waarvan deze is opgesteld onduidelijk is. Dient bovendien te worden opgemerkt dat, zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat een oom van verzoekster zou zijn geëxecuteerd, deze executie zoals verzoekster zelf aangeeft dateert van decennia geleden, dat verzoekster, net als haar naaste familieleden, sedertdien nog decennialang in Iran bleef en dat verzoekster geen concrete, objectieve en geloofwaardige, aan deze executie gelinkte problemen of vrees aanhaalde. Dat zij ten gevolge hiervan op heden enige vrees zou dienen te koesteren, kan dan ook in het geheel niet worden aangenomen.

Verzoekster stelt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat zij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekster kan, als verzoekster om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat zij kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de

bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. In dit verband dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

U stelde kennis gemaakt te hebben met het christendom in september 2016, toen u in Zwitserland voor het eerst een kerk bezocht (CGVS p. 3, 8). U beweerde eveneens dat u zich toen, in 2016, reeds 100 % christen voelde (CGVS p. 3). Deze stelling staats haaks op uw bewering bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nog niet bekeerd was tot het christendom en dit misschien in de toekomst zou doen (vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ vraag 3.8). Ook toen u expliciet naar uw religieuze overtuiging gevraagd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde u sjiit te zijn (verklaring DVZ vraag 9). Deze verklaringen doen ernstige vraagtekens rijzen bij uw bewering zich reeds in 2016 100 % christen te voelen, temeer daar u net omwille van uw link met deze religie uw verzoek indiende.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht zij deze immers te nuanceren. Uit de verklaringen die zij *nota bene* zelf citeert in het verzoekschrift blijkt dat zij bij het CGVS duidelijk aangaf dat zij zichzelf reeds in 2016 niet langer als moslim doch wel als christen zou hebben beschouwd. In het licht van deze verklaringen is het weldegelijk onbegrijpelijk dat zij bij de DVZ aangaf dat zij sjiit was, nog niet bekeerd was tot het christendom en dit misschien in de toekomst zou doen. Haar verklaringen bij de DVZ waren in dit kader bovendien duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Bovendien werden deze aan haar voorgelezen, waarna zij deze uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord. Hiermee gaf zij aan dat deze juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Dat er aan verzoekster bij de DVZ een aantal gezegden en nuances wel zouden zijn voorgelezen doch niet zouden zijn genoteerd, betreft in dit kader verder een boude, blote en ongefundeerde bewering die niet de minste steun vindt in de stukken van het dossier en bezwaarlijk ernstig kan worden genomen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Bovendien legde u allerminst overtuigende verklaringen af betreffende de redenen waarom u zich op zo'n korte tijd door het christendom liet overtuigen. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. U kwam niet verder dan te stellen dat u bij het binnengaan van de kerk een kalmte voelde (CGVS p. 13). U beweerde weliswaar meteen nieuwsgierig geweest te zijn en meer informatie te willen opzoeken. Echter, pas na uw tweede bezoek aan een kerk, in Parijs, eind 2017 of begin 2018, ging u effectief verder informatie opzoeken en zou u een Bijbel gedownload hebben (CGVS p. 14). Indien u zich reeds in 2016 meteen bij het binnengaan van de kerk 100 % christen voelde, is het echter geenszins overtuigend dat u nog tot eind 2017, begin 2018 wachtte alvorens meer informatie op te zoeken over deze godsdienst. Gevraagd naar de reden waarom u zo lang wachtte, stelde u dat u geen informatie kon vinden (CGVS P. 14). Deze uitleg is evenwel niet overtuigend, daar uit u verklaringen eveneens bleek dat u er een jaar later vanuit Iran via een proxyverbinding wel in slaagde om een bijbel te downloaden (CGVS p. 15). Vervolgens gevraagd of u tijdens uw tweede reis naar Europa in 2017, wanneer u ook in Parijs kerken bezocht, informatie opzocht over het christendom, stelde u dat dat niet ging omdat alles in het Frans was. Nadien gevraagd of er in Parijs geen informatie beschikbaar was in het Engels, antwoordde u van niet (CGVS p. 15). Gelet op het feit dat u de Notre-Dame en de Sacré Coeur bezocht (GCVS p. 9), twee zeer bekende toeristische trekpleisters, is het evenwel geenszins overtuigend dat u daar geen informatie zou vinden in het Engels. Vervolgens gevraagd of u, die zich sinds 2016 christen voelde, geen gebruik maakte van uw periode in Europe om in een land zonder internetrestricties informatie over deze religie op te zoeken, beweerde u dat jullie enkel naar historische highlights zochten (ibidem).”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zoals met reden wordt aangegeven in de bestreden beslissing, kan worden verwacht dat aan een vrijwillige bekering van de islam naar het christendom, die, zeker in de Iraanse context, een ingrijpende en fundamentele

gebeurtenis met verstrekkende gevolgen is, een ruime mate van reflectie en studie voorafgaat. Wanneer verzoekster hierover uitgebreid werd ondervraagd, kwam zij, zoals genoegzaam blijkt uit de voormelde gezegden, gezegden waaruit zij overigens zelf citeert in het verzoekschrift, echter niet verder dan eenvoudigweg aan te geven dat zij door het binnenwandelen van een kerk en door de kalme sfeer die daar hing zou hebben beslist om zich te informeren en te bekeren tot het christendom. Hoewel zij door dit eenvoudige kerkbezoek de ingrijpende beslissing zou hebben genomen om zich te informeren over en te bekeren tot het christendom, blijkt uit de voormelde, terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing bovendien dat haar vermeende nieuwsgierigheid niet de minste weerslag vindt in en daarenboven wordt tegengesproken door haar verdere gedragingen en het kennelijke gebrek aan interesse voor haar nieuwe religie dat uit deze gedragingen blijkt. Verzoekster weerlegt in dit kader de terechte vaststellingen hoegenaamd niet dat zij, in weerwil van haar beweerde interesse en nieuwsgierigheid en ondanks dat zij daartoe klaarblijkelijk weldegelijk de mogelijkheid had, meer dan een jaar nagenoeg niets ondernam om hierover meer te weten te komen en ter verklaring hiervan in het geheel geen overtuigende verklaringen aflegde.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gesteld:

“Ook uw uitleg omtrent hoe u uiteindelijk een bijbel kon downloaden is niet overtuigend. Zo doet het wenkbrauwen fronsen dat u niet meer kan zeggen via welke website u die bijbel downloadde, of welke proxy uw zus hiervoor geïnstalleerd had (CGVS p. 15). Aangezien u wel een proxy gebruikte is het voorts niet overtuigend dat u enkel een Engelstalige en geen Farsitalige bijbel kon vinden. De bedoeling van een proxy is namelijk om via een buitenlandse server het volledige Iraanse internetsysteem te omzeilen. Daar men op heel eenvoudige wijze een bijbel in het Farsi kan downloaden (zie bijv. www.bible.com), is het dan ook weinig aannemelijk dat u via uw proxyverbinding geen Farsitalige bijbel kon bemachtigen. Daarenboven stelde u deze bijbel niet in detail te hebben gelezen, maar enkel te hebben gescreend en gescand, omdat u in die periode weinig tijd had (CGVS p. 16). Dergelijke houding valt evenwel niet te stroken met uw beweringen zich vragen te stellen bij de verschillen tussen de islam en het christendom en nieuwsgierig te zijn naar deze religie (CGVS p. 13). Uw verklaringen hieromtrent getuigen geenszins van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor de terechte vaststelling dat het opmerkelijk is dat zij niet eens kon aangeven welke proxy zij zou hebben gebruikt om het Iraanse internetsysteem en de Iraanse censuur te omzeilen en dat zij evenmin kon preciseren via welke website zij een bijbel zou hebben gedownload, biedt zij niet de minste uitleg. Gezien verzoekster over dergelijke proxy beschikte en gelet op het feit dat het doel van dergelijke proxy er net uit bestaat om het systeem te omzeilen, is het verder weldegelijk onaannemelijk dat verzoekster enkel een Engelstalige bijbel en geen bijbel in het Farsi kon vinden. Verzoekster laat de voormelde motivering voor het overige geheel ongemoeid waar terecht wordt aangegeven dat zij deze bijbel vervolgens dan ook nog eens niet in detail gelezen zou hebben, dat zij deze slechts zou hebben gescreend en gescand en dat zulks hoegenaamd niet te rijmen valt met haar beweerde vragen bij en nieuwsgierigheid naar (de verschillen tussen de islam en) het christendom.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende interesse in het christendom en beslissing om zich tot deze religie te bekeren in Iran. Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Bovenstaande opmerkingen nopen ertoe te besluiten dat u er aan uw vermeende bekeringsproces in Iran geen geloof gehecht kan worden. Bijgevolg kan logischerwijze evenmin aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran.”

De geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden bekering en problemen wordt nog verder ondermijnd doordat verzoekster ook over de problemen die uit deze bekering zouden zijn voortgesproten in Iran ongeloofwaardige verklaringen aflegde. In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Dat het uw concrete vrees voor vervolging aan de nodige geloofwaardigheid ontbeert, blijkt voorts uit uw oppervlakkige en incoherente verklaringen hieromtrent. Zo weet u niet in welke winkel uw zus uw laptop binnenbracht, noch wat de naam van de uitbater is die weigerde de laptop aan haar terug te geven (CGVS p. 12). U kwam niet verder dan te stellen dat het om een winkel dichtbij het werk van uw zus ging en stelde min of meer overtuigd te zijn dat de winkel zich bevindt in shoppingcenter Jash Namoree. U vroeg zelf niet om meer info om welke winkel het ging of wie er werkte. Daarenboven is het geenszins overtuigend dat uw zus, wanneer zij u hiervan op de hoogte bracht, niet zou specificeren over welke winkel het ging, maar wel aan haar collega's dermate duidelijk kon zijn zodat zij wisten dat het om desbetreffende persoon ging. Dat u op basis van deze zeer summier info een dermate ingrijpende beslissing neemt om in België te blijven, zonder zich verder te informeren, raakt kant noch wal. Uw

verklaring, dat dit uw probleem niet oploste, kan geenszins uw nalaten ter zake rechtvaardigen. Gelet op de ingrijpende impact op uw leven kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u zich terdege informeerde over de precieze omstandigheden van dergelijke kernelementen in uw relaas.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat haar zus aan verzoekster omwille van de stress die zij kende niet meer wilde zeggen of dat verzoekster omwille hiervan niet om meer informatie zou hebben gevraagd, kan gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent verzoeksters voorgehouden psychische problemen en stress hoegenaamd niet overtuigen. Zoals genoegzaam blijkt uit de voormelde verklaringen, zou verzoeksters zus verder weldegelijk op de hoogte zijn geweest van de precieze persoon en winkel waarover het ging. Haar collega's wisten immers wie de betreffende persoon was en dat deze voor de Ettelaat werkte. Derhalve mocht, dit omwille van de voormelde redenen, worden verwacht dat verzoekster zich hierover terdege zou hebben geïnformeerd en dat zij hierover beter op de hoogte zou zijn.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Evenzeer is het compleet ongeloofwaardig dat u geen informatie heeft over eventuele verdere stappen van de autoriteiten naar u toe nadat zij de bezwarende inhoud op uw laptop zouden hebben gevonden. Gevraagd of er nadien nog iets gebeurde, antwoordde u aanvankelijk dat uw zus u niets meer vertelde (CGVS p. 12). Nadien nogmaals gevraagd of er indicaties waren dat de autoriteiten naar u op zoek zijn, beweerde u dat u zeker weet dat er iets gebeurde en dat uw ouders het niet met u delen. Gevraagd uit te leggen wat u bedoelde, stelde u ontwijkend dat de autoriteiten mensen vasthouden zonder arrestatiebevel. Nogmaals bevroegd wat uw ouders voor u achterhielden, kwam u niet verder dan te stellen dat zij de situatie begrepen maar dat ze het u niet zeggen. U leidde dit evenwel enkel af uit het feit dat uw zus u vroeg er niet meer naar te vragen (CGVS p. 20-21). U stelde dat uw familie misschien dergelijke informatie voor u achterhoudt, omdat u stress heeft (CGVS p. 21). Het is echter geenszins overtuigend dat uw zus en uw ouders, die op de hoogte zijn van het feit dat u zich in een procedure voor internationale bescherming bevindt (ibidem), u geen nieuwe feiten zouden meedelen die erop kunnen wijzen dat de autoriteiten effectief naar u op zoek zijn en aldus van uitermate groot belang zijn in het kader van uw verzoek.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Waar zij heden wel een aantal bijkomende feiten aanhaalt en hiervan aldus op de hoogte zou zijn gebracht, dient integendeel te worden opgemerkt dat zij hiermee de voormelde vaststellingen enkel verder in de verf plaatst. Gezien haar familie hiertegen heden kennelijk geen bezwaar heeft, kan namelijk nog minder worden ingezien waarom deze familie in het verleden, zo verzoekster zich hierover terdege zou hebben bevroegd, zou hebben geweigerd verzoekster op de hoogte te houden omtrent dermate cruciale informatie voor haar verzoek om internationale bescherming.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoekster aangehaalde, vrees voor vervolging.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw bekeringsproces en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt dus eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de oprechtheid van uw religieuze engagement in België. Het feit dat u hier in België gedoopt bent en actief bent in de evangelische kerkgemeenschap Lifepoint, zoals blijkt uit de door u neergelegde foto's, brief en doopattest, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Dat u sinds eind januari, i.e. vlak nadat u uw verzoek om internationale bescherming indiende reeds een kerk bezoekt, en u dit kerkbezoek linkt aan uw bekeringsproces in Iran, terwijl niet geloofwaardig is dat u reeds in Iran interesse toonde in het christendom, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Het feit dat u hier in België naar de eerste kerk ging met wie u door een medebewoner van het centrum in contact kwam, namelijk een protestantse kerk, terwijl uw eerdere kerkelijke ervaringen allemaal in katholieke kerken waren (CGVS p. 19), en u bovendien aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk stelde dat uw kerk New Life heette (vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ vraag 3.8), in plaats van Lifepoint, onderstreept het onoprechte karakter van uw activiteiten bij Lifepoint des te meer. Dat u sindsdien wekelijks naar de kerk gaat en er allerhande activiteiten uitvoert, toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekeringsproces in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te

kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat betreft uw Facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat het eerste dergelijke bericht pas dateert van april 2019 en dat dergelijke boodschappen geenszins getuigen van een oprechte bekering. Daarenboven stelde u een profielfoto te hebben met een christelijke boodschap, doch kon zelfs niet vertellen welke christelijke boodschap u via uw profielfoto gedeeld had en stelde er niet veel aandacht aan besteed te hebben (CGVS p. 6-7). Dit onderstreept het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom eens te meer. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst er bovendien op dat uw facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. In dit kader dient er op gewezen te worden dat u op Facebook actief bent onder een pseudoniem (Z. (...) AB) en dat er geen indicaties op uw Facebookpagina aanwezig zijn die uw ware identiteit zouden kunnen onthullen. In dit verband kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerdte bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoeksters religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster blijkens haar voormelde, terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, ook over haar religieuze engagement in België dubieuze verklaringen aflegde. In zoverre verzoekster deze vaststellingen tracht toe te schrijven aan haar psychische problemen en de stress tijdens het persoonlijk onderhoud, kan daarbij dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster laat de in het kader van het voorgaande gedane vaststellingen in de bestreden beslissing voor het overige onverlet. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering en problemen en de voormelde vaststellingen inzake haar voorgehouden religieuze engagement en activiteiten in België en op de sociale media, oordeelt de Raad dat verzoeksters religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Specifiek met betrekking tot de aanbevelingsbrieven van haar kerk die verzoekster bijbrengt bij aangetekend schrijven van 5 oktober 2021 ter staving van haar religieuze activiteiten in België en mede gelet op de voormelde vaststellingen inzake verzoeksters verklaringen dienaangaande, kan in dit kader worden benadrukt dat dergelijke stukken weliswaar verzoeksters aanwezigheid en engagement tijdens de hierin aangehaalde religieuze activiteiten kunnen staven, doch geenszins uitsluitel kunnen bieden over de vraag of en derhalve niet kunnen aantonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekster het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

De informatie waarnaar verzoekster verwijst en waaruit zij citeert, stemt verder deels overeen met en ligt voor het overige geheel in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in haren hoofde in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zou zijn bekeerd tot het christendom, zij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België en op sociale media, waarbij zij

deze laatste daarenboven niet eens voert onder haar volledige eigen naam zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat of op welke wijze de Iraanse autoriteiten deze aan haar persoon zouden kunnen linken, en zij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van haar autoriteiten of omgeving zou staan. Verzoekster weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van haar activiteiten in België en op sociale media, redelijkerwijze van haar mag worden verwacht zij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op deze sociale media verwijdert.

Verzoekster legde en legt geen documenten neer die aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk kunnen doen.

Het document dat zij neerlegt ter staving van het beweerde ontslag van haar zus, zogezegd ten gevolge van verzoeksters bekering en problemen, wordt slechts neergelegde in de vorm van een niet-vertaalde kopie. Gezien dit stuk niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling, is het onmogelijk de inhoud van dit stuk na te gaan en om te verifiëren of hierin al dan niet wordt gerefereerd naar de persoon of bekering van verzoekster. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan dit stuk hoe dan ook geen bewijswaarde worden gehecht. Daarenboven betreft het een document dat in wezen door eenieder met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld, waarvan de herkomst derhalve niet kan worden nagegaan en waaraan bijgevolg geen officiële bewijswaarde kan worden gehecht. Verder kan worden opgemerkt dat dergelijke documenten hoe dan ook hoogstens een ondersteunende bewijskracht kunnen hebben, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgedane geloofwaardigheid van een relaas te herstellen.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat zij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door haar omgeving en/of haar autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan zou riskeren te worden geïdoleerd of vervolgd.

Derhalve is verzoeksters verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdoleerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekster kan met haar verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoeksters verwijzing naar een aantal Europese arresten en een ten tijde van het verzoekschrift hangende zaak voor het EHRM te dezen niet dienstig. Verzoekster toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekster, zoals blijkt uit de stukken van het dossier, het niet-betwiste feitenrelaas in de bestreden beslissing en het feitenrelaas zoals uiteengezet in het voorliggende verzoekschrift, haar land van herkomst heeft verlaten op legale wijze, met gebruik van haar eigen paspoort en met een visum. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoekster naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die zij in dit kader citeert hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in haren hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoekster zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, verder niet dienstig aangevoerd.

3.10. Verzoekster toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT